

Mbreti, Mbretëria dhe Kisha

Çfarë ju vjen në mendje, kur përpiqeni të imagjinoni se si është qielli? A e imagjinoni veten duke ecur në rrugët e arta në bashkësi të vazhdueshme me gjithë të shpëtuarit e tjerë? A mendoni për nderimin përpara fronit të Perëndisë me një turmë pa fund, duke i dhënë lavdi Perëndisë dhe duke zbatuar vullnetin e Tij në përjetësi?

Me siguri mund të themi dy gjëra për menyrën se si mund ta imagjinojë qiellin një mendje njerëzore. E para, qielli do të jetë ndryshe nga ajo që shpresojmë. Perëndia ka përdorur simbole dhe gjuhë figurative në Bibël për të na shpjeguar qiellin, duke e përshkruar atë në një mënyrë të kuptueshme për ne. Realiteti i qiellit do të jetë i ngjashëm me simbolet e përdorura për ta përshkruar atë, por ai nuk është ekzaktësisht i njëjtë me këto simbole.

Në qoftë se do të përpiqeshit t' i përshkruanit një aeroplan një personi që nuk e ka idenë e aeroplanit, çfarë do t' i thoshit? Ndoshta, do të thoshit diçka të tillë: «Fluturon si një zog, por ka njerëz brenda.» Përshkrimi juaj do të ishte i saktë, edhe pse një aeroplan është shumë më ndryshe nga shembulli që përdorët. Nëse ai njeri do të shikonte një aeroplan dhe do të fluturonte me të, do të thoshte: «Aeroplani

është ndryshe nga ajo që më përshkrove!» Sigurisht kjo është e vërtetë për përfytyrimin tonë për qiellin. Edhe pse ideja jonë për qiellin është e bazuar në përshkrimin që gjendet në Shkrimet, të shpëtuarit do të shikojnë se qielli është ndryshe nga çdo gjë e imagjinuar në tokë.

E dyta, qielli do të jetë më i madh se sa e imagjinojmë. Realiteti jo vetëm që është i ndryshëm, por gjithashtu më madhështor se simbolet që janë përdorur për ta përshkruar atë. Qielli nuk do të ketë rrugë të vërteta floriri, por do të jetë madje edhe më i bukur se floriri dhe metalet e tjera të çmuara. Bukuria e qiellit do t'ua kalojë gjërave më të bukura që ne shikojmë dhe njohim në këtë jetë.

Kur ta provojmë qiellin me të vërtetë, ne do të themi: «Qielli është ndryshe nga çfarë shpresonim. Qielli është shumë më madhështor krahasuar me çdo përfytyrim që kishim për të, edhe pse në mënyrë simbolike e kishim përfytyruar atë sipas përshkrimit dhënë në shkrimet e frymëzuara (Bibël).»

Kjo e vërtetë rreth qiellit na drejton dret një subjekti tjetër që shpesh shfaqet në Shkrimet. Mbretëria e Perëndisë është parathënë dhe përshkruar si në Testamentin e Vjetër, ashtu edhe në të riun. Ishte profetizuar (parathënë) në Testamentin e Vjetër dhe në pjesën e parë të Testamentit të Ri dhe është paraqitur si realitet në tokë te Veprat 2 dhe në pjesën tjetër të Testamentit të Ri. Kështu, ne jemi në gjendje të krahasojmë profecitë rreth mbretërisë me mbretërinë në realitet. Megjithëse mbretëria ishte përshkruar disa herë me fjalë dhe simbole në profeci, realiteti i saj është më madhështor dhe më i lavdishëm se përshkrimi i dhënë për të nga profetët. Përshkrimi profetik ishte i saktë, por ishte mbështjellë me mister për arsye të gjuhës figurative të përdorur.

Fjala «mbretëri» është po aq e rëndësishme në Testamentin e Ri sa edhe në të Vjetrin, por jemi të interesuar në mënyrë të veçantë për përdorimin e saj në Testamentin e

Ri. Mbretëria e Perëndisë na është dhënë në Testamentin e Ri si përmbushje e profecive të Testamentit të Vjetër. Kisha e Krishtit nuk mund të kuptohet pa kuptuar plotësisht përdorimin e fjalës «mbretëri» në Bibël. (Shikoni mësimin “Shtojca 4”.)

Le ta analizojmë këtë fjalë nga tre këndvështrime, ku secili tregon përdorimin e saj në lidhje me kishën, të cilën e themeloi Krishti.

PËRDORIMI I SAJ NË POLITIKË

Fjala «mbretëri» për herë të parë është përdorur në Bibël sipas kuptimit politik, ajo është përdorur në referencë me dominimin e atij që është kryetari, sovrani, udhëheqësi i fuqishëm i asaj mbretërie.

Mbreti është një udhëheqës dhe mbretëria është vendi mbi të cilin ai udhëheq. Referenca e parë e «mbretërisë» në Bibël është në lidhje me Nimrodin dhe shërben për të ilustruar se çfarë janë mbreti dhe mbretëria. Zanafilla thotë:

Kushit i lindi Nimrodi, që filloi të jetë një njeri i fuqishëm mbi tokë. Ai qe një gjahtar i fuqishëm para Zotit; prandaj thuhet: «Si Nimrodi, gjahtar i fuqishëm para Zotit». Dhe fillimi i mbretërimit të tij qe Babeli, Ereku, Akadi dhe Kalmehu në vendin e Shinarit (Zanafilla 10:8–10).

Nimrodi themeloi një mbretëri mbi të cilën udhëhoqi si mbret.

Mbretëritë e kohëve biblike, në përgjithësi, ishin të kufizuara në hapësirë. Disa ishin madje të kufizuar në hapësirën e një qyteti. Adoni-Bezeku, që u kap nga Juda dhe Simeoni, pretendonte se shtatëdhjetë mbretër hanin mbeturinat nën tryezën e tij (Gjyqtarët 1:4–7). Mbretër të tjerë u kthyen në monarkë absolutë mbi mbretëri të mëdha dhe ushtruan fuqinë e tyre mbi subjektet e perandorive të tyre me kontroll gati të pakufizuar. Aseuro, mbreti i

Perandorisë Persiane, do të autorizonte shkrimin e ligjit që do të urdhëronte masakrimin e Hebrenjve që jetonin brenda perandorisë së tij (Ester 3:10–15). Ai ishte udhëheqësi i Persisë dhe kishte fuqi absolute.

Përdorimi politik i fjalës «mbretëri» është ilustruar gjithashtu nga marrëdhënia e Jehovahit me kombin e Izraelit. Në fillim, në historinë e Izraelit, Perëndia ishte mbreti i tyre. Ai ishte Sovrani, Kreu i qeverisë së tyre, po ashtu siç ishte edhe kreu i fesë së tyre. Qeveria e Izraelit në atë kohë ishte një *teokraci* ose, e thënë ndryshe, një komb që drejtohej nga Perëndia. Moisiu dhe bijtë e Izraelit, kur panë se Perëndia i kishte shkatërruar egjiptianët në Detin e Kuq, kënduan: «Zoti do të mbretërojë gjithnjë përjetë» (Eksodi 15:18). Kur Izraeli qëndroi përpara Malit Sinai, Perëndia i foli: «Prandaj, në qoftë se do ta dëgjoni me vëmendje zërin tim dhe zbatoni besëlidhjen time, do të jeni thesari im i veçantë ndërmjet tërë popujve, sepse gjithë toka është imja. Dhe do të jeni për mua një mbretëri priftërinjsh dhe një komb i shenjtë» (Eksodi 19:5–6a). Jehovahi u dha izraelitëve ligjet me anë të së cilave ata duhet të jetonin. Gjithë drejtësia dhe aktivitetet fetare duhet të administroheshin në emrin e Tij. Ai udhëhoqi Izraelin në betejat e tij dhe mori lavdet për fitoret e tij (Numrat 21:34). Ai ishte Mbreti i Izraelit dhe Izraeli, si një komb nën ligjin e Tij, ishte mbretëria e Tij.

Gjatë ditëve të Samuelit, Izraeli, i shtyrë nga dëshira për t'u bërë si kombet rreth tij, i kërkoi Perëndisë një mbret tokësor. Perëndia ia plotësoi kërkesën dhe i dha Saulin si mbretin e tyre të parë. Mbreti i Izraelit nuk duhet të ishte një monark në kuptimin e vërtetë të fjalës. Ai ishte përgjegjës para Jehovahit si një udhëheqës ndihmës dhe si një shërbëtor. Autoriteti i tij duhej kufizuar nga ligji i Moisiut. Ai duhet të ishte shërbëtori i Jehovahit dhe të shërbente si përfaqësuesi i Tij tokësor. Ai duhej të mbronte Izraelin kundër armiqve, ta udhëhiqte Izraelin në drejtësi dhe ta mbante kombin të

bashkuar.

Pra, mbretëria në kuptimin politik, përfshinte një mbret që ishte sovran, një territor të caktuar, njerëz që duheshin udhëhequr dhe ligje të bëra nga mbreti për të ushtruar udhëheqjen e tij. Mbretëritë mund të jenë të mëdha apo të vogla. Ato mund të përfshijnë një komb të vendosur në një territor të caktuar apo një komb në lëvizje. Ideja kryesore e fjalës «mbretëri» është ekzistenca e një ligji mbretëror dhe bindja e plotë e të gjithë qytetarëve ndaj mbretit dhe ligjit të tij.

PËRDORIMI PROFETIK I FJALËS

Fjala «mbretëri» gjithashtu ka një përdorim profetik në Shkrimet e Shenjta. Ky term politik u përdor nga Fryma e Shenjtë për të parathënë punën që Perëndia kishte si qëllim të bënte në botë në periudhën e fundit të saj, në Periudhën Kristiane.

Një profeci e rëndësishme e Testamentit të Vjetër për «mbretërinë» gjendet te Danieli 2. Danieli, i udhëhequr nga Fryma e Shenjtë, shkroi: «Në kohën e këtyre mbretërve, Perëndia e qiellit do të nxjerrë një mbretëri, që nuk do të shkatërrohet kurrë; kjo mbretëri nuk do t'i lihet një populli tjetër, por do të copëtohet dhe do të asgjësojë tërë këto mbretëri, dhe do të ekzistojë përjetë» (Daniel 2:44). Tregimi i Danielit dha të vërteta të rëndësishme për mbretërinë e profetizuar. Së pari, ajo do të ishte një mbretëri e veçantë, e themeluar dhe e udhëhequr nga Perëndia i qiellit. E dyta, do të ishte një mbretëri e përjetshme dhe e pafund. E treta, do të ishte mbi gjithë mbretëritë e tjera të botës për nga fuqia dhe kohë zgjatja.

Për më tepër, profecia për ardhjen e Mbretërisë së Perëndisë zinte një vend qendror në predikimin e Gjon Pagëzorit (Mateu 3:1–2) dhe në predikimin dhe mësimet e Jezusit (Mateu 4:17). Ungjilli u quajt nga Krishti si ungjilli i mbretërisë (Mateu 9:35). Të Dymbëdhjetët dhe të

Shtatëdhjetët u dërguan nga Jezusi për të njoftuar që mbretëria e qiellit ishte afër (Mateu 10:7; Lluca 10:9). Më shumë se një e treta e shembëlltyrave shpjegon të vërtetën për mbretërinë. Jezusi u mësoi dishepujve të Tij që të luten për ardhjen e mbretërisë (Mateu 6:10).

Bazuar në faktin se mbretëria përmendet shumë shpesh në mësimet e Krishtit dhe të Gjon Pagëzorit, duhet të nxjerrim disa konkluzione. Së pari, ardhja e mbretërisë ishte e një rëndësie të madhe në planin e Perëndisë. Së dyti, ardhja e mbretërisë ishte afër. Së treti, ishte e qartë se mbretëria që po vinte, ishte përmbushja e profecisë së Danielit. Së katërti, ardhja e mbretërisë ishte puna e Perëndisë dhe jo e njeriut. Së pesti, pas ardhjes së mbretërisë, vetëm njerëzit që kanë pranuar kushtet e hyrjes, të vëna nga Perëndia, mund të bëheshin anëtarë të saj (Gjoni 3:5).

Ndërsa lexoni Testamentin e Ri, do të shikoni një përdorim më të rrallë të fjalës «mbretëri», pavarësisht se mund të jetë «mbretëria e qiellit», «mbretëria e Perëndisë» apo ndonjë frazë tjetër që i referohet mbretërisë. Referencat për mbretërinë shfaqen dyzet e nëntë herë te Mateu, pesëmbëdhjetë herë te Marku, tridhjetë e nëntë herë te Lluca, pesë herë te Gjoni, tetë herë te Veprat, katërmëdhjetë herë te Letrat e Palit, dy herë te Letrat e Përgjithshme, dy herë te Hebrenjve dhe tri herë te Zbulesa. Kështu, fjala «mbretëri» është përdorur vazhdimisht, por duke u rralluar në përdorim në Testamentin e Ri. (Shikoni mësimin “Shtojca 4”.)

Mateu është i vetmi shkrimtar i Testamentit të Ri që përdor shprehjen «mbretëria e qiellit». Marku, Lluca dhe Gjoni përdorin vetëm frazën «mbretëria e Perëndisë». Ndërsa përdorimi i fjalës «mbretëri» rrallohet kur arrijmë te Veprat e Apostujve, rritet përdorimi i fjalës «kishë». Kjo është sikur emri «mbretëri» është zëvendësuar nga Fryma e Shenjtë me fjalën «kishë».

Nga Veprat 2 dhe më tej, mbretëria është përmendur

gjithmonë si një realitet që ekziston. Jezusi i tha Nikodemit: «Në të vërtetë, në të vërtetë po të them që, nëse një nuk ka rilindur, nuk mund ta shohë mbretërinë e Perëndisë» (Gjoni 3:5). Por për predikimin e Krishtit nga Filipit në Samari, Lluka shkroi: «Por, kur i besuan Filipit, që shpalli lajmin e mirë të gjërave të mbretërisë së Perëndisë dhe emrin e Jezu Krishtit, burra dhe gra u pagëzuan» (Veprat 8:12). Filipit nuk do ta kishte predikuar këtë mesazh, në qoftë se mbretëria nuk kishte ardhur.

Pra, përdorimi profetik i fjalës «mbretëri» i referohet mbretërimit shpirtëror të Perëndisë mbi ata që i janë nënshtruar vullnetit të Tij në botë. Fjala mbretërim do të thotë sundim. Në këtë rast bëhet fjalë për sundimin shpirtëror të Perëndisë mbi jetën e besimtarit. Ndërsa «territori» i kësaj mbretërie është sfera shpirtërore, ku sundimi i Perëndisë është i dukshëm. Ky sundim mbretëror i Krishtit është përfshirë në fjalën «kishë». Një njeri është pjesë e trupit të Krishtit, kishës, kur i nënshtrohet vullnetit të Krishtit duke pranuar ungjillin dhe jeton nën sovranitetin e kreut të kishës, Jezu Krishtit. Vetëm në këtë rast ai jeton në mbretërinë tokësore të Perëndisë. Mbretërimi i Krishtit mbi zemrat e njerëzve krijon kishën. Kështu «mbretëria e Perëndisë» dhe «kisha e Krishtit» janë shprehje që mund të kenë të njëjtin kuptim, ashtu si tha Jezusi te Mateu 16:18–19.

PËRDORIMI I SOTËM I FJALËS

Origjina politike, përdorimi profetik dhe realiteti i Testamentit të Ri për fjalën «mbretëri» kërkojnë një përdorim praktik të fjalës sot.

Së pari, fjala duhet përdorur në kuptimin e *përmbushjes së profecive*. Mbretëria për të cilën Danieli foli, ka ardhur. Puna e veçantë e Perëndisë në botë si mbret, një mbret që udhëheq dhe sundon mbretërinë shpirtërore, tashmë është një realitet. Ata që i janë bindur vullnetit të Perëndisë, kanë

ardhur nën këtë lloj mbretërimi. Profecitë rreth mbretërisë së Perëndisë që po vinte, janë përmbushur.

Së dyti, ne duhet të përdorim fjalën «mbretëri» për të përshkruar *realitetin e sotëm*. Mbretëria e Perëndisë nuk është më diçka që pritet të vijë. Krishti mbretëron tani mbi ata që kanë ardhur në Kishën e Tij, përmes besimit dhe bindjes. Në një farë kuptimi, lutja jonë nuk duhet të jetë më «Ardhtë mbretëria Jote», por: «Më ler mua t'i nënshtrohem plotësisht vullnetit Tënd, që të mund të mbretërosh mbi jetën time dhe unë të mund të jetoj në mbretërinë Tënde».

Së treti, duhet të kuptojmë se kisha, *mbretëria e Perëndisë në tokë është një pjesë përbërëse e mbretërisë qiellore të Perëndisë*. Njerëzit e veçantë e të zgjedhur të Perëndisë, kisha, janë pjesa tokësore e mbretërisë së Tij. Jezusi dhe shkrimtarët e Testamentit të Ri e kanë bërë të qartë se kisha është mbretëria e Perëndisë apo mbretëria e Krishtit që ka ardhur. Nënshtrimi ndaj një mbreti krijon një komunitet me njerëz që quhen mbretëri. Jezusi e quajti këtë bashkësi me besimtarë të bindur, kisha e Tij (Mateu 16:18–19).

Së katërti, duhet ta shikojmë këtë fjalë në hapësirën e *një mbretërimi shpirtëror*. Kristianët besimtarë sot janë nën ligjin shpirtëror të Krishtit dhe shpresojnë që të kenë një marrëdhënie më të plotë dhe më të afërt me Perëndinë, Krishtin dhe Frymën e Shenjtë në përjetësinë që do të vijë. Kisha është mbretëria tani, por anëtarët e saj presin me padurim mbretërinë e përjetshme që pritet të vijë. Fjala «mbretëri» ka një kuptim për të ardhmen. Krishti tha:

Jo çdo njeri që më thotë: «Zot, Zot», do të hyjë në mbretërinë e qiejve; por do të hyjë ai që kryen vullnetin e Atit tim që është në qiej. Shumë do të thonë atë ditë: «O Zot, o Zot, a nuk profetizua ne në emrin tënd, a nuk i dëbuam demonët në emrin tënd, a nuk kemi bërë shumë vepra të fuqishme në emrin tënd?» Dhe atëherë Unë do t'u sqaroj atyre: «Unë s'ju kam njohur kurrë; largohuni nga unë, ju të gjithë, që keni bërë paudhësi» (Mateu 7:21–23).

Pali shkroi: «Edhe Zoti do të më shpëtojë nga çdo vepër e keqe dhe do të më ruajë për mbretërinë e Tij qiellore. Lavdi Atij në shekuj të shekujve. Amen» (2 Timoteut 4:18). Pali ishte në mbretërinë e Perëndisë, por ai priste me padurim të hynte në mbretërinë qiellore. Ai e pa mbretërinë si një përmbushje të profecive të Testamentit të Vjetër dhe të Ri, si një realitet të sotëm në kishën të cilën Krishti e ndërtoi dhe si një premtim për përjetësinë.

KONKLUZIONI

Sigurisht, ky studim i shkurtër i fjalës «mbretëri» na mëson se sfida e Perëndisë është që ne të hyjmë në mbretërinë e Tij dhe të jetojmë nën ligjin e Tij hyjnor.

Kur dikush studion profecinë e Danielit dhe ato të Gjonit dhe Krishtit, atëherë ai fillon të pyesë se si do të ishte mbretëria e predikuar nga ata. Disa njerëz në kohën e Krishtit e kishin gati të pamundur të mos mendonin për mbretërinë në kuptimin fizik të saj. Ata po prisnin për një mbret që do t'i udhëhiqte për të mundur armiqtë e tyre. Ata e përfytyronin mbretërinë me karakteristikat e fuqisë, pushtetit, shpëtimit dhe paqes. Kur mbretëria erdhi, kuptimi i profecive të Perëndisë u bë i qartë dhe i kuptueshëm. Ata njerëz që hynë të parët në mbretëri, ndoshta nuk e panë mbretërinë si diçka që ishte tërësisht e njëjtë me çfarë ata shpresonin, por ajo çfarë gjetën, kur hynë në të, ishte mbretërimi i Perëndisë mbi kishën në një mënyrë aq madhështore dhe të bukur, sa ua kalonte gjithë shpresave të tyre.

Mbretëria e Perëndisë është puna e Perëndisë në botë. Përmes viteve të gjata të Testamentit të Vjetër dhe të jetës së Jezusit në tokë, Ai planifikoi dhe përgatiti ardhjen e saj. Ai ka përmbushur gjithçka të profetizuar nga profetët e Tij me anë të frymëzimit dhe mbretëria e Tij sot është e pranishme.

Pyetja kryesore për ne është kjo: A jam unë pjesë e mbretërisë së Perëndisë?

PËRGJIGJUNI PYETJEVE

(përgjigjet në mësimin “Shtojca 1”)

1. A duhet të presim që plotësimi i një profecie që përmban simbole dhe gjuhë figurative të jetë më madhështor se simbolet dhe gjuha figurative e kësaj profecie?
2. Përshkruani mbretërinë e parë të përmendur në Bibël.
3. Diskutoni marrëdhënien e Perëndisë me Izraelin në formën e një mbreti dhe mbretërie.
4. Çfarë përgjegjësish kishte Sauli, mbreti i parë i Izraelit, si mbret mbi mbretërinë e Perëndisë, Izraelin?
5. Çfarë mësimesh mund të nxirren nga profecia e Danielit për mbretërinë që po vinte? (Shikoni Danieli 2:44.)
6. Çfarë mësimesh mund të mësohen nga profecitë e Gjon Pagëzorit dhe Jezusit për mbretërinë?
7. Vëreni rrallimin e përdorimit të fjalës «mbretëri» në Testamentin e Ri. Çfarë do të thotë kjo?
8. Si mund të hyjë dikush në mbretërinë e Perëndisë sot, sipas Testamentit të Ri?
9. Shpjegoni se si një njeri mund të jetë në mbretërinë e Perëndisë sot dhe prapë të presë me padurim mbretërinë e përjetshme. (Shikoni 2 Timoteut 4:18.)

FJALË NDIHMËSE

mbretëria e Perëndisë – mbretërimi dhe sundimi i Jezusit në zemrat dhe jetët e njerëzve.

Nikodemi – një mësues që vajti te Jezusi natën. Jezusi i mësoi atij se si të hynte në mbretërinë e Perëndisë (Gjoni 3).

Samueli – një profet e madh i Testamentit të Vjetër, prift dhe udhëheqës.

Sauli – mbreti i parë i Izraelit.

sovrani – mbret apo udhëheqës, njeri që ka fuqinë më të madhe ligjvënëse dhe ekzekutive. Te 1 Timoteut 6:14–15, Zoti Jezu Krisht është përmendur si «sovrani i vetëm dhe i bekuar, Mbreti i mbretërve dhe Zoti i zotërve».

Autor: *Eddi Cloer*

Marrë nga libri: “Si të bëhesh një kristian besnik”

© 2002 E VERTETA PER SOT

Të gjitha të drejtat të rezervuara